

[Aksel Larsen.]

have bemærket, at der vist findes en vis fremgang for kommunisterne i adskillige lande, og at kommunisterne i løbet af det sidste år har vundet hovedindflydelsen på det kinesiske folks 450 millioner i den grad, at Danmarks regering nu anerkender det nye Kina de jure. Det tyder dog på en vis fremgang. Jeg kan også nævne andre eksempler på fremgang for kommunisterne, også i de vestlige lande, men det ærede medlem hr. Alsing Andersen er altså uvidende om disse kendsgjerninger.

Det ærede medlem hr. Kristen Amby talte, støttet af den højtærede udenrigsminister, om det mærkværdige i, at kommunisterne og Sovjetunionen kan være modstandere af socialisering af atomkraften. Ja, jeg ved ikke, hvad jeg skal sige til det udover: Hvorledes skal det at overlade alverdens atomenergi til et internationalt selskab, hvor de kapitalistiske stater har flertal, kunne kaldes socialisering? Det skylder man mig svar på. Og hvis dette er det ærede medlem hr. Kristen Ambys og den højtærede udenrigsministers begreber om, hvad der er socialisme, ja, så bør de altså gå hen og få deres skolepenge igen.

Det ærede medlem hr. Per Federspiel skulle være vittig og anvendte en anekdote på vort forslag. Han fortalte om en skole-dreng, der skulle citere et digt og indskrænkede sig til at citere første og sidste linie. Det ærede medlem hr. Per Federspiel aner altså slet ikke, hvad den anekdote i virkeligheden drejer sig om. Det er forøvrigt ikke en anekdote, det er en virkelig hændelse. Det var Chr. Winther, der i 1832 skrev digtet „Ved toldboden steg en matros i land“, og han blev så populær på det, at han i måneder igennem hver eneste aften blev inviteret til selskaber, i teatre og til møder o. s. v., og man bad ham sige digtet frem, for forbitrelsen i befolkningen over, at englænderne havde stjålet vor flåde, var stor. Til sidst hang hans eget digt ham langt ud af halsen. En aften var han til et møde, og han gik op på tribunen ombruset af begejstret bifald og begyndte at fremsige digtet:

„Ved toldboden steg en matros i land,
hans hår de vare så hvide,
og så var han død; hans død var så let,
hans hoved lå på et anker.“

Og så gik han ned fra tribunen og blev ikke opfordret til at citere mere, men det ved det ærede medlem hr. Per Federspiel ikke, eller rettere nu ved han, at sådan var historien.

Hvis jeg ville gennemgå hele det ærede medlem hr. Per Federspiels indlæg, ville

jeg på en lang række punkter kunne dokumentere, at hans viden om de ting, han har talt om, er omtrent lige så kvalitativ som hans viden om oprindelsen til den anekdote, han fortalte.

Endelig sagde det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen bebrejdende til os, at vi burde rette vor henstilling, den henstilling, som vi vil have regeringen skal rette til stormagterne, til østmagterne. Hvis det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen overhovedet havde læst vort forslag til beslutning — men det må jeg frygte for, at han ikke har —, måtte han vide, at der udtrykkeligt står, at henvendelsen skal rettes til regeringerne i Amerikas Forenede Stater, England, Frankrig, Sovjetunionen og Kinas folke-republik. Øststaterne er altså med, men det vidste det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen ikke.

Iøvrigt forsøger man påny at tale om veto-retten, og det ærede medlem hr. Alsing Andersen har fået ug med kryds og slange af udenrigsministeren, fordi han har forklaret, hvorledes det hænger sammen med den eventuelle sandhed i de udenrigsministerielle påstande om, at Sovjetunionen ønskede, at atomkraft- og atomvåbenkontrollen skulle være underkastet veto-retten. Men det lykkedes efter min mening rigtig slet, for den kommission, der skulle kontrollere, i den skulle jo flertalsprincippet være gældende. Så det ærede medlem hr. Alsing Andersen behøver ikke at komme og tale om, at jeg har sagt, at det skulle være periodisk inspektion. Jeg citerede, hvad der står i aftalen, men jeg citerede også, at der blev sagt: iøvrigt skal denne kommission være ganske suveræn med hensyn til sin forretningsorden, med hensyn til hvordan den skal inspicere og hvornår, o. s. v., o. s. v. Hvad veto-retten i sikkerhedsrådet angår, er det imidlertid noget ganske andet. Veto-retten i sikkerhedsrådet er selve grundlaget for De Forenede Nationer. Hvis man ønsker, at De Forenede Nationer skal sprænges eller blive totalt værdiløs som international organisation, så skal man torpedere dette, som er det bærende princip i De Forenede Nationer, og som er blevet til ved amerikansk initiativ og forslag, fordi præsident Roosevelt meget rigtigt sagde til sig selv, at det er ligegyldigt, hvilken af stormagterne det drejer sig om: hvis man vedtager noget, vedkommende stormagt mener griber fundamentalt ind imod dens interesser, vil den nægte at rette sig efter beslutningen, og hvad hjælper det så? Så er det bedre at have dette moralske tryk, at vi skal forsøge at nå til enighed.